

Primer homenatge al bisbe Joan Carrera

ROMEU • El capellà i periodista Francesc Romeu presenta el llibre 'Què pensa Joan Carrera' **PUJOL** • L'expresident repassa la vida del bisbe que va ser més catalanista i pròxim al món obrer **CARDENALS** • Carrera es mostra crític amb Jubany i Carles

Mireia Rourera
BARCELONA

Va ser a la Casa del Llibre del passeig de Gràcia aquest dijous al vespre quan el capellà i periodista

Francesc Romeu va presentar el llibre *Què pensa Joan Carrera*, més que un llibre d'entrevistes un homenatge al qui fou bisbe auxiliar de Barcelona i, per damunt d'aquesta última condició, "home de Déu, d'Església, de Catalunya i del món obrer". El volum va ser presentat en un auditori que va quedar petit i va tenir com a mestre de cerimònies un expresident Jordi Pujol que, per la seva condició d'amic i coetani del bisbe – "som de la mateixa lleva", va dir –, va poder explicar no només la història (i les batalletes) de tots dos sinó, de fet, la història de l'Església catalana i de la Catalunya de la segona meitat del s. XX.

El Pujol de la memòria prodigiosa va recordar des del dia que va veure Carrera per primera vegada – "l'any 1958 a la Barceloneta, on aleshores ell estava de capellà i jo volia conèixer de més a prop el món obrer" – fins a l'últim cop que va parlar amb ell, a finals de setembre del 2008 "després d'una tertúlia a Ràdio Estel quan vam anar a fer un cafè. Ell després va marxar al Miracle, al Solsonès, a fer exercicis espirituals". Allà Carrera va tenir un vessament cerebral i va morir poc després, el 3 d'octubre, a l'Hospital de la Vall d'Hebron de Barcelona.

Pujol va recordar la societat i el moment polític i social que van haver de viure Carrera i ell mateix des de finals del franquisme, i va mantenir que "per a la gent d'ara és difícil entendre com van ser aquells temps", els temps de la militància a les JOC, la Jovenut Obrera Cristiana, i altres as-

Francesc Romeu va presentar el llibre sobre Joan Carrera i Jordi Pujol va fer de mestre de cerimònies ■ M. ÀNGELS TORRES

sociacions cristianes. Va parlar del Carrera patriota, del Carrera que sempre va apostar per "l'esperança". Del qui va ser defensor del món obrer, des del seu mestratge a l'Hospitalet, la Barceloneta "o un Llefià encara de barra-

El bisbe Carrera parla dels que han estat els responsables de l'Església catalana

ques", i del polític que va festejar el sindicalisme i el comunisme i va admirar el PSUC. Que després va participar en la fundació de Convergència Democràtica, i que va estar amb Unió. Pujol va fer especial èmfasi a l'hora de recordar el que va significar per a Carrera i per a l'Església catalana el Concili

Vaticà II i, sobretot, el postconcili. Però va trobar a faltar del llibre que es presentava "que es parlés més de Montini". Perquè, va dir Pujol, "jo sóc montinià. Em considero un soldat derrotat de l'exèrcit del cardenal Montini".

En el llibre-entrevista escrit per Francesc Romeu potser sí que el bisbe Carrera parla poc de Montini, Pau VI, el successor de Joan XXIII, que tant el va marcar, però en canvi, repassa i bé els caps de l'Església catalana des de Jubany, a qui acusa de "comprometre's poc" i de "no ser catalanista", passant per Sistach i, sobretot, per Ricard Maria Carles, un conservador gens afí al catalanisme que va acabar dividint l'Església catalana i impedit, en certa manera, l'Església que Carrera havia defensat. "Quan Carles em va proposar per a bisbe jo

vaig pensar que podria ser un contrapunt", respon Carrera a la pregunta de Romeu sobre per què va acceptar el càrrec (un càrrec que, de fet, li esqueia poc).

El mateix Romeu explicava dijous aquesta i altres anècdotes de l'home que es va encarar a la Conferència Episcopal Espanyola per la seva simbiosi amb el PP i per auspiciar la COPE, l'home que va denunciar el luxe i les ambicions polítiques de la cúpula de l'Església i, a casa nostra, va apostar perquè Catalunya tingués un Estat. "El llibre és fruit de llargues converses amb el bisbe, que des d'un primer moment va dir que volia que es publicués després de jubilar-se. Ara ho entenc", va dir l'autor. Romeu va acabar l'acte insistint a "no dir res més perquè, si no, no el compareu". Doncs vingui. ■